

Spis treści

1. Pisanie od lewej do prawej	5
Czym jest pisanie kreatywne?	6
Pewnego razu	11
Jak pisać	13
Budowanie świata	16
Inspirujące pomysły	21
Ograniczenia	29
Podwójne kodowanie	34
2. Autor, tekst i interpretatorzy	39
3. Kilka uwag na temat postaci fikcyjnych	75
Roniąc łzy nad Anną Kareniną	77
Ontologia versus semiotyka	82
Niekompletne światy możliwe i kompletne postacie ..	85
Twierdzenia fikcyjne versus twierdzenia historyczne ..	91
Funkcja epistemologiczna twierdzeń fikcyjnych	99

Fluktuujące indywidua we fluktuujących partyturach .	101
Postacie fikcyjne jako obiekty semiotyczne	107
Inne obiekty semiotyczne	123
Etyczna moc oddziaływania postaci fikcyjnych	125
 4. Moje listy	 129
Listy praktyczne i poetyckie	130
Retoryka wyliczania	132
Lista a forma	147
Niewysłowione	151
Lista rzeczy, osób i miejsc	157
Wunderkamery i muzea	167
Definicja przez zespół cech a definicja istotowa	179
Nieumiarkowanie	185
Enumeracja chaotyczna	195
Listy w mass mediach	203
Książki, książki, książki...	205
 Przypisy	 217
Indeks nazwisk	233

Umberto Eco wydał swoją pierwszą powieść *Imię róży* w 1980 roku, kiedy zbliżał się do pięćdziesiątki.

W *Wyznaniach młodego pisarza* autor, dziś dobrze po siedemdziesiątce, spogląda wstecz na swoją długą drogę teoretyka literatury, a później powieściopisarza, i bada owocne związki między tymi dziedzinami twórczości.

Ten „młody pisarz” jest mistrzem, który przekazuje nam wiele mądrości o sztuce fikcji i potędzie słowa.

Ta książka to drogocenny mały klejnot: lekka, zabawna lektura, nieoczekiwanie zaskakująca powagą i olśniewającą intuicją. Eco obiecuje radość i naukę – daje jedno i drugie.

Wład Godzich, Uniwersytet Kalifornijski

Umberto Eco zastanawia się nad różnicami między pisarstwem powieściowym i niepowieściowym – z powagą, ale też z poczuciem humoru, błyskotliwie porusza się po ich pograniczu. Dobre pisarstwo niepowieściowe, uważa, ma w sobie kunszt kryminału, a sprawny powieściopisarz, obserwując, poszukując, tworzy bogate w konkret światy. Wprowadzając nas w swoją metodę twórczą, Eco ujawnia, jak projektuje królestwa fikcji. U źródła leży obraz, potem wybiera czas, miejsce i środek wyrazu – tworzy opowieści, które przemawiają zarówno do elitarnego, jak i do masowego czytelnika. Przenikanie się rzeczywistości i fikcji rozciąga na mieszkańców światów powieściowych. Dlaczego los bohaterów wzrusza nas do łez? W jakim sensie „istnieją” Anna Karenina, Gregor Samsa i Leopold Bloom?